

-- Sanovat että olis ihan ok jätkä. -- Kuka? -- Uus tuomari. -- Ha! Yks tuore kusipää. Pistä rööki. -- On se, siis ok. -- Sähän kuulet harhoja muutenkin. -- Päästi Rosan vapaaks. -- Mielisairaalaan ne sen vei. -- Ei vieneet! -- Turpa kiinni rotta! Walt ei jaksanut kuunnella enempää. Hän nousi pystyyn ja rusautti polvensa Marion palleaan. -- Siellä se Rosas on, ja pysyy! Nytpä tiedät miltä siitä tuntuu. Walt katsoi minua tylästi. Hän vei Mariolta savukeaskin, sujutti reiästä yhden pistäen sen palamaan ja istuutui. Hän oli selvästi meistä kolmesta kaikkein hermostunein. Tämä tatuoitu, satakiloinen järkäle oli iskenyt isoäitiään veitsellä 27 kertaa. Osan paikkoihin, joita ei halua eikä kunnolla edes osaa ajatella. -- Vittu mä en kestä tätä odottelua. Tulisivat ja tappasivat. Saatanan byrokraattinistit! Hädintuskin Walt oli ehtinyt polttanut savukettaan, kun sellin ovi avattiin. -- Sinä, ylös! -- Mä en lähe mihinkään, mies uhosi ja vippasi käryävän natsan vartijaa päin. Vartija osui sähköpampulla Waltia niskaan. Mies kirkui kuin varoitusääni viidakossa. Mario oli jo toipunut omasta iskustaan ja painautui sellin seinää vasten silmät laajenneina. Walt palautui sen verran, että pääsi isoine päineen syöksymään vartijaa päin. Vartija potkaisi häntä rintaan ja antoi lisää sähköä. Sitä riitti. Vartija oli saanut virkaveljen avukseen. Puolen minuutin päästä Walt oli pienen näköinen itkevä mytty sellin lattialla. -- Jeesus... mä pyydän, älkää tappako mua. Mies lähti kainaloista kevyesti matkaan. -- Koeta kestää Walt! Mario huusi perään. Hän alkoi kiertää pientä selliä ympäri kädet selän takana. -- Voi Jeesus... tää on nyt tässä...mä oon seuraava...näit sä sen väkijoukon ulkona? Ne haluu verta... Mario pysähtyi selliin nurkkaan, polvistui ja alkoi pieneen ääneen rukoilla. Välillä hän suuteli etusormiaan ja lähetti ne yläilmoihin. Hän oli niin keskittynyt tekemiseensä, ettei huomannut vartijaa ennen kuin tämä kosketti hänen olkapäätänsä. -- Tuomari odottaa. Se oli käynyt nopeasti. Mario oli jo alistunut ja lähti kiltisti kuin koltostellut pikkupoika isänsä matkaan. Olin yksin. Sellin viisi kertaa viisi senttiä kokoisesta ikkunasta heräsi aurinko. Säde tunki laihaa kättään sisään, mihin pöly juoksi leikkimään. Hiukkaset olivat kuin pieniä eläviä olentoja, sieluja, jotka lensivät nauraen, kisaillen, tehden voltteja, niin: vapaita, minä tajusin ja ummistin silmäni peilaten mustuutta sisälläni. Keskityin olemaan olematta olemassa. Kai sitä kului minuutti, tunti, ikuisuus. Viimein kuulin oven avautuvan. -- Lähdetkö suosiolla, vartija sanoi osoittaen pampullaan. Hänen ylimielinen katseensa sanoi, että pian sinä kuolet pikkunilkki. Pian yhteiskunta on vapaa sinusta, jolla ei ole rotanpaskankaan arvoa meidän silmissämme. Vartijan silmänaluseen ilmestyi elohiiri eikä hän välittänyt siitä, vaan jatkoi ylimielistä tuijottamistaan. Jos minulla olisi ollut veitsi, olisin aukaissut ranteeni ja antanut veren suihkuta hänen typerille kasvoilleen. Mutta minä nousin ylös. Parin kapean käytävän päästä saavuimme oikeuden pyhättöön. Salin oven yläpuolella oli kyltti, missä luki latinaksi jotain julmaa ja viisasta. Vartija avasi oven ja astuimme huoneeseen. Huomasin heti, että oikeuden jakajan pöydän paikalla oli jotain outoa. Kone. Koneen päälle ja sivuille oli levitetty valtava tuomarinperuukki. Huoneessa oli syyttäjä, toinen vartija sekä kaksi valkotakkista miestä. Syyttäjä tuli vuoreksi eteeni. Hän oli minua puoli metriä pitempi ja klassisen ranskalaisen näköinen mies. Nenäkin oli kuin nyrkki. Syyttäjä käski vartijaa irrottamaan käsiraudat. Hän kääntyi tietokoneen puoleen ja alkoi näpyttää. -- Nimi ja numero? -- Jonny Red. 072E-3F, sir. -- Hmmm... ei aikaisempia merkintöjä. Syyte? -- Anastus. -- Ikä? -- 16. -- Syytön vai syyllinen? -- Syytön. -- Niinpä tietenkin. Sepä selviää pian. Tuomari kyllä selvittää syyn ja seurauksen. Syyttäjä painoi jalallaan isoa pedaalia ja kone sylkäisi kyljestään metallisen luiskan. Näin heti tarrapintaiset paikat käsille ja jaloille. -- No niin poika. Käyhän siihen pitkäksesi, sanoi lääkäri. Käteni ja jalkani sidottiin kiinni ja metallilevyn molemmilta puolin alettiin iskeä rasvattuja elektrodeja päähäni ja rintaani. -- Valmis,

lääkäri sanoi ja nyökkäsi syyttäjälle, joka painoi pedaalia taas jalallaan. -- Jonny Red. 072E-3F! Teidät tuomitsee suuri ja mahtava ja pyhä oikeudenmukaisuus. Kone alkoi imeä minua pikkuhiljaa sisään. Laitos oli kuin valtava levyasema ja olin elävä levy. Minuun iski pakokauhu ja huusin virkailijoille, joiden ilmeettömät kasvot seurasivat kulkuani koneeseen, kunnes olin kokonaan sisällä ja luukku lyötiin kiinni. Kuului selvästi, kuinka koneen elektroniikkaa hipelöitiin. Sitten kuului hurinaa. Voimakas välkkyvä valo alkoi sytkiä silmiini kiihtyvällä tahdilla. Huusin ja purin kieleeni. Veri valui rautaisena purona nieluuni. Vaikka kuinka yritin vastustaa, tunsin, kuinka kone tunkeutui aivoihini. Oli kuin sata lonkeroa olisi nuollut mieltäni heräämään. Silmiini välähti asioita, joista en muistanut aikaisemmin mitään. Näin pienet käteni ja jalkani, jotka heiluivat ja äitini itkemässä paksut sinermät silmissään ja isän makaamassa äidin päällä. Näin äitini lakatut kynnet. Isän raivostuneen naaman. Pihdit, joilla kynnet revittiin. Tilanne sekoittui painajaiseen, missä jokin näkymätön ajoi minua takaa. Tajusin pimeyden ympärilläni. Olin komerossa. Minua ahdisti valtavasti. Välillä valoja räpyteltiin ja minä piilotin pääni kainaloon. Äkkiä oli joulu ja isä takan edessä viskilasi kädessään liekkejä masentuneesti tuijottaen ja minun iloni kuullessaan hän nappasi minut kiinni ja työnsi tukkani liekkeihin ja minä huusin, niin kovaa, että viimein isä laski minut alas, vei pesuhuoneeseen, täytti ammeen vedellä ja piti minua veden alla ainakin puolitoista minuuttia. Näin lääkärin, joka torui minua "ylivilkasta pikku paskahousua" varomattomuudesta ja ne muhkeat lääkkeet, joilla minut saatiin pysymään kurissa. Näin pikkusiskoni tuomassa antennia ja öljyrättiä, johon tuskanhuutoni pysähtyi joka ilta, kun isä suoritti iltarankaisua rukoilustani piittaamatta. Siinä silmänräpäyksessä olin viisitoista ja ujutin peittoa isäni alle, ettei kokolattiamatto tahriintuisi vereen. Sisko tuijotti minua kuin odottaen iskua, jota ei tullut. Pian istuin kadunkulmassa rahaa kerjäämässä. Sain ohikulkijoilta harvoja lantteja, ylenkatseita, sylkeä ja Jumalan sanaa. Niillä ei ruumista ravittu. Kauppias löi tajuntani katki juuri kun olin upottanut suuhuni viimeisen maustekurkun. Siihen minä putosin ja olin jostain syystä helvetin onnellinen. Ymmärsin nauravani ääneen. Koneen kylkeen ilmestyi pieni ikkuna. Kaksi tuimaa silmää katsoi minuun. -- Sehän elää! Vartija hävisi ikkunasta ja oli vähän aikaa aivan hiljaista. Lopulta kone ulosti minut. -- Taas! Täytyy hommata suuhun jotain, lääkäri sanoi. Elektrodit ja siteet irrotettiin. Nousin varovasti pystyyn. Huimasi. Käsiä poltti kuin ne olisivat leikkineet rinnoilla. Syyttäjä tuli teatraalisesti viereeni ja käski pysymään kaidalla tiellä. Hän osoitti sormellaan näkymää. Lattialla seinän nurkassa paareilla lepäsivät Waldon ja Marion jäännökset. -- He lähtivät hitaasti. Miesten kielet lerppuivat suupielistä kuin nurkkaan heitetyt matot. Kaikki liha heissä oli kateissa. Näytti kuin jokainen nestepisara olisi imetty heidän ruumiistaan. Waltin silmät pullottivat kuin poikittaiset kananmunat. Jätessäkkikamaa. Tunsin syyllisyyttä syyttömyydestäni. Syyttäjä poistui nopeasti. Se elohiirivartija saatteli minut käytäviä pitkin rautaoven eteen. -- Tämä kaikki on sinulle opiksi, hän irvisti niin, että ikenet välähtivät ja potkaisi minut ulos. Kampesin jaloilleni ja siinä minä seisoin typeränä katsoen, kuinka kolmisenkymmentä vartijaa muodosti kujan vapauteen - hakaten pamppujaan rytmikkäästi nahkakäsineisiinsä. Sitten minä lähdin kävelemään.